

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

De Sacrificiis Hebræorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

acturi DEO, inprimis pro obtenta terra sancta, deinde pro frugibus eo anno collectis, demum pro Festo feliciter exacto.

Cæterum ex his præcipua festa erant Pascha, Pentecoste, & Tabernacula, quibus illi, qui vigesimum inter & sexagesimum ætatis annum erant, omnes ex omnibus Israël finibus ad Sanctuarium ac cum tempore Jerosolymam ad templum convenire debebant, ut Sacris interessent.

Ex. 23. à v.
14. 2. Par. 8.
v. 13.

Præter sex hæc Festa sive Sabbatha aut dies istos Sabbathicos erant etiam anni Sabbathici, septimus quique, ac annus septimus, seu quinquagesimus, qui & Jubilæus.

Voluit igitur DEUS quovis anno septimo esse Sabbathum terræ, ita ut Hebræis nec agros nec vineas colere eò anno liceret; messis verò ex decimo prioris anni grano nata, vindemiæ, olivæ pauperibus relinquerentur. Neque tamen propterea fundi Dominus damnum patiebatur, quia præcedens annus sextus duplam semper messem ac vindemiam ad duos annos suffecturam dederat. Præterea erat ille etiam remissionis annus, quò, qui ex Hebræis erant servi, liberi dimitti, & mutuum, quod eò anno quis ob egestatem reddere non poterat, debebat remitti. Demum in Festo Tabernaculorum hujusmodi anni Sabbathici coram toto populo Deuteronomium legi consueverat.

Lev. c. 25. à
v. 1. ad 8.
Deut. c. 15.

Alter annus Sabbathicus seu quinquagesimus ac Jubilæus præter privilegia septimi anni Sabbathici hoc insuper habuerat, ut terræ frugiferæ omnes cum domibus in agro sitis, licet hæc tunc sæpius venditæ ac alienatæ, tali anno redirent ad veterem ac primum possessorem nullò pretiò redditò; ut sic pauperes, si fortè urgente penuria vendidissent agellum, redire possent ad pristinam fortunam; quæ erat una causa legis conditæ in favorem pauperum. Altera causa fuit, ne Tribus & familiæ, quibus à principio possessiones distributæ fuerant, confunderentur. Porro annus hic dictus est Jubilæus, quòd eum Levitæ per tubas arietinas seu cornua, quæ Hebræis dicuntur Jobelim, convocato populo indicerent.

Lev. 25. à v. 8.

De Sacrificiis Hebræorum.

Sacrificia fiebant in altari holocaustorum; quæ quòd quotidie offerrentur, ignis in eo diu noctuque fovendus erat, sacer

Lev. 6. v. 12.
& 13.

K 2

nimi.

nimirum ille, qui in primo Aaronis sacrificio de Coelo venerat; & quo solo ad sacrificia uti fas erat. Is, cum per desertum iter facerent, in vase quodam portabatur; cum subisterent, perpetuo fomento nutriebatur cura Sacerdotum usque ad tempus, quod Salomon templum dedicavit. Tum enim rursus ignis de Coelo ad victimas absumendas missus est, quem rursus conservarunt in altari usque ad eversionem templi & captivitatem Babylonicam. Sed ne tunc quidem neglecta fuit illius cura, dum à Sacerdotibus in sicco quodam puteo fuit absconditus; quem soluta captivitate ibi requirentes solum quidem crassam aquam loco ignis reppererunt; quæ tamen tempore Sacrificii in ignem reversa est, uti narratur *2. Machab. 1.* quem proinde sacrum ignem ad Sacrificia deinceps quoque foverunt.

Lev. c. 1. Victimæ ex animantibus non aliæ assumebantur pro sacrificiis, quam bos & vitulus utriusque generis, aries, ovis, hœdus, agnus, hircus, capra, turtures & columbæ; quæ sola fortassis DEUS ex pluribus aliis etiam mundis elegit, eò quod sint in communiore hominum usu, & passim haberi possint.

Lev. c. 1. Victimæ macerantur Sacerdotes, detractaque pelle pro Sacrificiis juxta ritum præscriptum parantur ac super altare posuerunt. Sanguinem phialâ excipientes nunc super aram fundebant, nunc eò limbum, nunc cornua altaris holocausti imbebant, nunc cornua altaris incensi illinebant.

Sacrificiorum genera tria potissimum erant præscripta: holocausta sive holocaustomata; hostiæ pacificæ; hostiæ pro peccato.

Lev. c. 1. Holocausta dicebantur ea Sacrificia, in quibus victimæ masculæ totæ DEO in suavitate odoris ejusque honorem cremabantur. Holocausta enim præcipue DEI honorem spectabant. Unde optimum sibi ex quoque genere merito postulabat.

Lev. c. 3. Hostiæ pacificæ, salutares ac Eucharisticæ erant, cum victimæ mares seu fœminæ vel ad impetrandum vel ad agendum gratias ita immolabantur, ut una pars, adeps scilicet, in altari cremaretur, altera, pectusculum scilicet & armus dexter cederet Sacerdotibus, tertia offerentibus relinqueretur in sacrum cibum, quo cum suis eodem vel altero die in atrio vel domi epularentur.

Lev. c. 4. 6. 7. Hostiæ pro peccato aut delicto vocabantur, cum in expiationem

tionem peccati victimæ offeriebantur; è quibus tamen nihil redibat ad offerentes, sed adipe cum renibus & sanguine DEO licatis, cætera omnia manebant Sacerdotibus in atrio sancto ab iis solis comedenda; atque ob id *Osea 4. v. 8.* dicuntur Sacerdotes comedere peccata populi. Quando pro peccato Summi Sacerdotis aut totius populi sacrificium fiebat, totæ victimæ debebant extra castra comburi ad majorem horrorem ac detestationem peccati. Porro pro peccato Pontificis summi hostia erat vitulus pro peccato populi itidem vitulus, pro peccato Principis hircus: pro peccato plebei ovis vel capra.

In holocaustis & Pacificis hostiis addendum erat libamen quasi condimentum Sacrificii & convivii Divini. Horum libaminum quinque fuere genera: Simila seu Farina purissima. Oleum, Vinum, Thus, Sal; quibus victimæ altari impositæ solebant perfundi, ac cum iis DEO in odorem suavissimum cremari.

Libamen ejusmodi præsertim Simila cum incocta tum in panes seu in clibano seu sartagine aut craticula cocta admixto Oleo, Sale & Thure sæpe per se tanquam principalis hostia DEO offeriebatur, maximè à pauperibus; & tunc parte duntaxat modica in altari cremata reliquum Sacerdotis erat. Atque istud ita erat quartum genus Sacrificii: imò pauperes offerre poterant spicas virentes igni tostas, & in morem farris confractas.

Num. c. 15.
28. 29.

Lev. c. 2. & 6.

Stata Sacrificia.

Quotidie offerendus fuit anniculus agnus: unus manè: alter vespere cum libamentis suis; atque hoc dicebatur jure Sacrificium, seu Holocaustum.

Ex. 29. à v. 38.
N. 28. à v. 3.

In Sabbatho duo agni anniculi cum libamento similæ oleo consperæ in holocaustum sempiternum.

N. 28. v. 9.
& 10.

In Neomeniis seu Calendis mensium duo vituli, aries unus, agni septem in holocaustum: in hostiam pro peccato hircus unus cum libamentis suis.

à v. 11. ad 16.

In primo die Paschæ seu azymorum vituli duo: aries unus: agni septem in holocaustum: & hircus pro peccato; & hoc per septiciduum reliquum cum libamentis suis.

à v. 16. ad 25.

In die Pentecostes vituli duo: aries unus: agni septem: hircus pro peccato cum præscriptis libationibus.

à v. 26.

K ;

In